

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Y. L.**, zastoupená Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, čj. OAM-124/ZA-ZA11-P15-2016, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2019, čj. 63 Az 9/2018-137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Ondřeji Novákovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně ve správním řízení vedeném o její žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že je křesťankou a hlásí se k církvi Yinxin Cheng Yi. V Číně čelila šikaně ze strany čínských orgánů, žila v obavách z vlastního zatčení, mj. i proto, že ji policie přišla do jejího bydliště zatknout, když nebyla doma. Ve svém okolí se setkávala s případy napadení, zatčení a mučení souvěrců, a to včetně kazatelky, která jí po propuštění z vazby vypověděla o svých prožitcích a fyzickém násilí, s nímž se setkala. Žalobkyně se následně rozhodla ze strachu z pronásledování, mučení a věznění opustit Čínu, přičemž byla nucena opustit manžela, syna a otce, se kterými se ve vlasti z obav ze zásahu policie nemohla ani vidat. Vnitřní přesídlení není možné, neboť k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny. V případě návratu do Číny si je jistá svým okamžitým zatčením, mučením a odsouzením za svou víru, což dle jejího názoru spadá pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný jí shora označeným rozhodnutím neudělil

mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále „zákon o azylu“).

[2] Proti tomu brojila žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“), který žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil pro vady řízení. Dospěl totiž k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a pro nedostatečně individuální vyhodnocení azylového příběhu žalobkyně. Žalovanému vytkl, že mezinárodní ochranu žalobkyni neudělil, aniž by zpochybnil věrohodnost její výpovědi anebo tvrzení uplatněná v jejím azylovém příběhu. Nezohlednil konkrétní postavení a osobní situaci žalobkyně, přičemž měl zkoumat, zda vzhledem ke specifickému postavení žalobkyně neexistuje v jejím případě zvýšená pravděpodobnost pronásledování jako příslušnice označené náboženské menšiny, a to za situace, kdy žalobkyně opakovaně v průběhu pohovorů uvedla, že z důvodu náboženského vyznání ji opakovaně hledala policie. Jakožto nepřezkoumatelné označil krajský soud i závěry žalovaného o tom, že žalobkyně měla možnost využít vnitřního přesídlení v rámci Číny, jelikož žalovaný nezohlednil kritéria stanovená judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení, že žalobkyně využila znalost problematiky pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně, aby vygradovala svůj azylový příběh.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d). V ní trvá na zákonnosti a věcné správnosti zrušeného rozhodnutí. Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný z důvodu nedostatku bližšího odůvodnění závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť stěžovatel zjistil potřebné informace o zemi původu a z nich při rozhodování vycházel. Žalobkyně v žalobě nevytýkala zvýšenou pravděpodobnost pronásledování, tento termín použil až krajský soud, který se tak v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a azylovým příběhem žalobkyně dopustil logické zkratky a zavázal stěžovatele neoprávněným požadavkem. Stěžovatel velmi pečlivě posoudil osobní situaci žalobkyně a zjistil, že nezastávala žádné významné postavení v církvi, a tedy v jejím případě nebylo s ohledem na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, zvýšenou pravděpodobnost pronásledování nutno posuzovat.

[4] Žalobkyně pracovala v Číně do října roku 2015 jako prodavačka v supermarketu, mohla se v zemi pohybovat volně, vyřídila si cestovní doklad a vízum, plánovala cestu se spoluvěřícími a z vlasti vycestovala legálně a bez problémů. Na základě popsaného azylového příběhu je jasné, že čínské státní orgány o její identitě a pohybu nepochybně věděly a mohly kdykoliv zasáhnout, což se nestalo. Nechaly ji projít i na letišti v Pekingu. Jestliže svou víru v zemi praktikovala, aniž by proti ní státní orgány zasáhly, neexistuje žádný rozumný důvod se domnívat, že by v této činnosti nemohla po návratu do vlasti pokračovat za stejných podmínek. Z žádného dostupného zdroje navíc neplyne, že by všichni členové této církve čelili pronásledování. Žalobkyně se ani v náznaku nesetkala s fyzickým násilím nebo vykonstruovaným obviněním, a tudíž nelze v jejím případě dojít k závěru o dosažení intenzity pronásledování ze strany státních orgánů. Její obavy z návratu založené na tom, co potkalo její spoluvěřící, nejsou podle stěžovatele důvodné,

pokračování

neboť se nestala terčem jakéhokoliv negativního jednání ze strany čínských státních orgánů. Sama v zemi původu nebyla nikterak pronásledována ve smyslu zákona o azylu, a neuvedla žádné opodstatněné skutečnosti nasvědčující tomu, že se tak stane v případě návratu. Z konkrétních skutkových okolností vyplývá, že důvody žalobkyně k odjezdu z vlasti byly jiné, než se žalobkyně snaží prezentovat. Celkovou nevěrohodnost výpovědí potvrzuje také bezproblémový a organizovaný odchod žalobkyně z Číny spolu s dalšími souvěrci.

[5] Krajský soud v dané věci rozhodl odlišně než v obdobných řízeních (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2018, čj. 63 Az 5/2018-100, nebo ze dne 27. 9. 2018, čj. 63 Az 11/2018-67), anebo jak je posoudily jiné krajské soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 19. 12. 2018, čj. 61 Az 1/2018-148, rozsudek ze dne 19. 12. 2018, čj. 61 Az 2/2018-146, ze dne 24. 10. 2018, čj. 53 Az 2/2018-116, anebo ze dne 28. 5. 2019, čj. 36 Az 4/2018-118). Oproti těmto jiným rozhodnutím neposoudil krajský soud v nyní projednávané věci případ komplexně a vyslovené závěry nepodložil dostatečnými důvody. Požadavek soudu opatřit doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do Číny popírá negativní důkazní teorii spočívající v nemožnosti dokazovat neexistující skutečnosti. Stěžovatel ve zrušeném rozhodnutí výslovně poukázal na to, že neexistuje důkaz o systematickém týrání, zadržování a špatném zacházení s neúspěšnými žadateli vracejícími se do Číny. Taková skutečnost obстоjí i ve světle požadavků Evropského soudu pro lidská práva vyslovených v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2017 ve věci *Y. L. proti Švýcarsku*, stížnost č. 53110/16.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek krajského soudu je věcně správný, a to přesto, že jeho odůvodnění nepokrývá celý obsah žaloby. Naopak zrušené rozhodnutí žalovaného je zatíženo meritorními i procesními vadami, zejména nepřezkoumatelností, neboť jeho závěry nejsou podloženy obsahem spisu a řádnou argumentací. V případě návratu do Číny žalobkyni hrozí perzekuce, trestní stíhání, mučení nebo nelidské a ponižující zacházení, případně smrt. To stěžovatel nijak nevyvrátil, přestože mu žalobkyně přednesla svůj azylový příběh, a tedy unesla důkazní břemeno vycházející z judikatury Nejvyššího správního soudu. Nedostatečné dokazování a argumentace ze strany žalovaného tak založily nepřezkoumatelnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se totiž vůbec nevypořádal s otázkou, zda pro udělení mezinárodní ochrany nemůže v jejím případě postačovat pouhá skutečnost, že je příslušnicí církve, která je v Číně zakázána, za což podle čínského trestního zákoníku hrozí trest odnětí svobody na 3 až 7 let. Závěr o neexistenci odůvodněného strachu z pronásledování proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Rovněž závěr žalovaného, dle něhož žalobkyně nebyla v minulosti trestně stíhána nebo zadržena k odůvodnění výše uvedeného nepostačuje, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačí pro udělení mezinárodní ochrany reálná, tedy přiměřeně pravděpodobná, možnost budoucího pronásledování. Žalobkyně k vycestování využila turistického víza, neboť jiná legální varianta nebyla myslitelná, přičemž důvodnou obavu z pronásledování nemusí nutně vyvracet ani to, že je držitelkou cestovního pasu. Stěžovatel posoudil jako nehodnověrnou výpověď žalobkyně pouze v dílčích částech, nikoliv jako celek, a tedy i z toho důvodů je užití závěrů vyslovených Evropským soudem pro lidská práva ve věci *Y. L. proti Švýcarsku* nepřiléhavé. Žalobkyně nemůže v případě návratu do země využít

vnitřního přesídlení vzhledem k perzekuci křesťanů v celé řadě čínských provincií, a tento blíže nepodložený závěr žalovaného je tedy nereálný. Hrozbu perzekuce žalobkyně nelze v případě návratu do Číny vyloučit (a naopak je více než pravděpodobná), a to s ohledem dobu na strávenou v České republice na základě turistického víza. Stěžovatel měl jakožto správní orgán povinnost vyhledat důkazy svědčící pro i proti uplatněné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což však neučinil. Rovněž v rozhodnutí zrušeném krajským soudem využil tutéž argumentaci jak ve vztahu k neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, tak ve formě doplňkové ochrany, což svědčí o nepodchycení zásadních rozdílů obou nároků, a tedy vadnosti správního rozhodnutí. Problematický je rovněž odkaz na další rozhodnutí krajských soudů, a to mj. i proto, že sám stěžovatel v rámci posuzování azylových žádostí čínských křesťanů zhruba v desetině případů mezinárodní ochranu přiznal s využitím stejné argumentace jako v nyní projednávané věci. Krajský soud navíc napadené rozhodnutí zrušil nikoliv z důvodů spočívajících v konkrétních otázkách merita věci, ale pro nedostatečné nebo nesprávné odůvodnění vyslovených závěrů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána řádně a včas podle § 106 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel se jí domáhá zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví a není dán žádný z důvodů nepřipustnosti dle § 104 s. ř. s.

[8] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil ke zkoumání přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39 (č. 933/2006 Sb. NSS). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Výše uvedené se přiměřeně aplikuje i v situaci, je-li stěžovatelem žalovaný správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006-59).

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

pokračování

[10] Předně je nutno podotknout, že stěžovatel netvrdí, v čem okolnosti projednávané věci splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu výše uvedených kritérií. Ve své argumentaci se omezuje na věcné námitky proti napadenému rozsudku krajského soudu.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Otázkou nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval mj. v rozsudcích ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, anebo ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS. Dospěl k závěru, dle něhož lze za nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost považovat takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti anebo z něj nelze seznat, jaké věci nebo jakých účastníků se týká, jak soud rozhodl, anebo je-li rozhodnutí vnitřně rozporné či vychází z jiných skutečností, než které jsou obsaženy ve spisu. Nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak představuje takové rozhodnutí, které je založeno na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. V nyní posuzované věci není důvod se od těchto závěrů odchýlovat. Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný ve smyslu výše uvedeného. Stěžovatel namítal, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu nedostatku bližšího odůvodnění závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Krajský soud kasační stížností napadený rozsudek řádně odůvodnil a srozumitelně vysvětlil, proč rozhodl tak, jak uvedl ve výroku rozhodnutí, přičemž rozhodnutí samotné založil na skutečnostech, které vyplývají ze správního spisu.

[12] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládá ani námitka napadající nezákonnost rozsudku krajského soudu pro nesprávné posouzení právní otázky (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že skutečnosti žalobkyní popisované samy o sobě skutečně nemusí dosahovat intenzity pronásledování požadované § 2 odst. 4 zákona o azylu, respektive čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále „kvalifikační směrnice“). Jak ovšem Nejvyšší správní soud zdůraznil v aktuálním rozsudku ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019-77, vydaném rovněž ve věci azylové žádosti čínského státního příslušníka křesťanského vyznání, „[p]osuzování odůvodněných obav z pronásledování má prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl“ (bod 23). Tento závěr vychází z konstantní judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017-33, ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 Azs 162/2018-47, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007-60, či ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008-83). V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany se tedy zkoumá také možnost budoucího pronásledování, a to optikou standardu přiměřené pravděpodobnosti. Ten zdejší soud vymezil v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, tak, že je dán tehdy, nebývá-li nežádoucí důsledek spojený s návratem neúspěšného žadatele o mezinárodní ochranu do země původu v případech obdobných jeho případu ojedinělý. Jinak řečeno, standard přiměřené pravděpodobnosti hrozby z pronásledování je dán tehdy,

dochází-li k nežádoucímu důsledku v obdobných případech natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem výjimečným.

[13] Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, podle něhož může být odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 9 Azs 39/2019, žalovaný v závěrech rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany absolutizoval požadavek minulého pronásledování žadatele, aniž by se vypořádal s otázkou, zdali příslušnost k určité náboženské skupině (v uvedeném rozsudku k Církvi Boha všemohoucího) nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. K témuž závěru dospěl zdejší soud i v případě příslušnice k církvi *Yinxin Cheng Yi* („Ospravedlnění na základě víry“), tedy stejné církve, jejíž příslušnicí je i žalobkyně v nyní projednávané věci (srov. rozsudek ze dne 19. 9. 2019, čj. 2 Azs 401/2018-64). Stěžovatel se neměl zastavit na úvahách, že žalobkyně v minulosti nebyla vystavena konkrétnímu aktu pronásledování, ale měl posoudit možnost jejího budoucího pronásledování v případě návratu do Číny, a to s ohledem na její výpovědi o zatýkání a mučení souvěrců a na materiály obsažené ve správním spisu. Stěžovatel nově v kasační stížnosti poukazuje na to, že žalobkyně byla pouze řadovou příslušnicí uvedené církve. Pokud byl stěžovatel přesvědčen, že nebezpečí pronásledování v Číně hrozí pouze určitým exponovaným křesťanům (tedy těm, kteří zastávají v církevní hierarchii funkce), měl tento závěr uvést v odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a podložit ho patřičnými zdroji. To však neučinil. Nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze dodatečně zhojit až v soudním řízení (srov. rozsudek ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25).

[14] Na závěry vyslovené ve výše uvedených rozhodnutích zdejšího soudu (zejména sp. zn. 9 Azs 39/2019, sp. zn. 2 Azs 401/2018, sp. zn. 10 Azs 195/2019, a dále v rozsudku ze dne 22. 10. 2019, čj. 10 Azs 41/2019-82) lze odkázat i ve vztahu k námitce o možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně. Stěžovatel totiž nijak nevysvětlil, ve kterých provinciích by hrozba pronásledování byla menší než v domovské provincii žalobkyně, obzvláště je-li příslušnost k zakázané církvi stíhána na základě trestního zákoníku, který je platný pro celou Čínu. Stejně tak nelze za dostatečnou považovat jeho nekonkrétní úvaha, že se žalobkyně může vyhnout pronásledování, bude-li svou víru po návratu vykonávat za stejných podmínek jako dříve, tedy v utajení.

[15] Pro úplnost je nutno podotknout, že ačkoliv argumenty stěžovatele co do otázky nevěrohodnosti žalobkyně založené na bezproblémovém a údajně organizovaném odchodu žalobkyně z Číny nejsou obsaženy v kasační stížnosti, představují poměrně podstatnou část odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k nim lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené ve výše citovaném rozsudku v obdobné věci sp. zn. 9 Azs 39/2019 (srov. zejm. body 47-50) nebo v usnesení sp. zn. 10 Azs 195/2019.

[16] Na závěr zbývá jen dodat ve vztahu k námitce o rozdílném posouzení obdobných skutkových okolností krajským soudem nebo jinými krajskými soudy v jiných řízeních, že

pokračování

tato stěžovatelem uváděná rozhodnutí byla buď zdejší soudem zrušena shora označenými rozsudky, o něž se opírá i odůvodnění tohoto usnesení, anebo byla napadena kasační stížností a Nejvyšší správní soud o nich doposud nerozhodl.

[17] Nejvyšší správní soud je vzhledem ke všemu výše uvedenému přesvědčen, že se krajský soud nedopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Současně v této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Rozdílnou judikaturu krajských soudů sjednotil zdejší soud rozsudkem sp. zn. 9 Azs 39/2019, ve kterém se komplexně vyjádřil k hodnocení situace čínských křesťanů žádajících v České republice o mezinárodní ochranu za obdobných skutkových okolností. Jednotná judikatura zdejšího soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že soud kasační stížnost odmítl, nepřísluší náhrada nákladů řízení žádnému z účastníků.

[19] Zástupcem žalobkyně byl usnesením krajského soudu ze dne 22. 8. 2018 ustanoven Mgr. Ondřej Novák, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí stát. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za poradu s klientkou [právní služba ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu], neboť ustanovený zástupce netvrdil ani nedoložil, že by se tato porada konala, natož pak že by přesahovala jednu hodinu (pouze obecně avizoval, že k poradě dojde, resp. uvádí, že „muselo nutně“ dojít k poradě). Nejvyšší správní soud zohlednil i tu skutečnost, že Mgr. Novák žalobkyni zastupoval již v řízení před správním orgánem, a byl proto s věcí důkladně seznámen. Zároveň jejím jménem podával i žalobu ke krajskému soudu. Ze stejného důvodu soud rovněž nevyhověl požadavku o zvýšení tarifní odměny za úkony právní služby na dvojnásobek podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu pro užití cizího jazyka a celkovou složitost věci. Jelikož nebyla porada doložena, není pro věc relevantní úvaha o zvýšení tarifní odměny na dvojnásobek pro komunikaci v cizím jazyce, kasační stížnost byla podána v jazyce českém. Za provedené úkony právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 % (tzn. 714 Kč), jehož je ustanovený zástupce plátcem. Celkem mu tedy náleží odměna ve výši 4 114 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. listopadu 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu